

HERFST 2026

- Maskers, maar dan letterlijk
 - Wereldprimeur:
Migrant Mother in stereo
- Infrarood uit de hand
- Steeds terug naar
dezelfde plek
- Eemland 90 jaar
 - Exposities

INHOUD

- 2 Van de redactie
- 3 Photographic Artist Bianca Pauline: Honderd handgemaakte maskers
- 7 Wereldprimeur: Migrant Mother in stereo - Ontwikkelingen in computational photography
- 11 Steeds weer terug naar dezelfde plek
- 13 Eemland 90 jaar
- 14 Los idee: infrarood uit de hand
- 15 Exposities: een selectie
- 17 Colofon: redactie, publicatieschema, inzenden kopij

Omslagfoto afbeelding: Gemini.
Prompt: genereer een foto rondom het thema Herfst.
Liefst geen paddestoelen en herfstblaadjes.

Van de redactie

Voorkantje

In de laatste afleveringen van De Kijker hebben we twee dingen regelmatig onder de aandacht gebracht: ai en eigen inzendingen, zoals voor de omslagfoto. Nu raakt het depot aan eigen seizoen- en omslaggeschikte opnamen van de redactie wat uitgeput en onze oproepen om foto's in te zenden brengen jullie niet in beweging, dus verblijden we jullie deze herfst - heel vals - op een ai-gegenereerd beeld. En dat op de omslag van een foto-tijdschrift met een potentieel bereik van 700 fotografen. Warme chocomel en met een dekentje opgekruld op de bank, dat dan weer wel.

Vacature

De redactie van De Kijker heeft versterking nodig. Meld je aan. Of schrijf een artikel. Doe iets.

Photographic Artist Bianca Pauline

Honderd handgemaakte maskers

tekst en foto's: Bianca Pauline

Photographic artist Bianca Pauline

Bianca Pauline creëert werelden die ademen: mysterieuze decors, historische sferen en sprookjesachtige omgevingen die je meenemen naar een onwerkelijke werkelijkheid. Haar beelden zijn fantasierijk, intrigerend en altijd doordrenkt met emotie.

Bianca is een photographic artist die werkelijk alles zelf doet. Ze is model, fotograaf, videograaf, editor én maker van haar eigen maskers, kostuums en accessoires. Elk kunstwerk begint bij haarzelf, letterlijk. Ze fotografeert en filmt zichzelf, vaak meerdere keren in één beeld, en bouwt haar decors en attributen uit afgedankte materialen die ze een nieuw leven geeft.

De camera als instrument

Op haar zeventiende kocht Bianca haar eerste camera. Fotografie bleek de perfecte samensmelting van alles waar ze van hield: schilderen, theater, psychologie, videografie en kunst. "Gooi die dingen samen in een vat en er rolt een kunstenaar uit," zegt ze zelf.

Een ingrijpende gebeurtenis gaf haar werk een nieuwe betekenis. Door een virusinfectie raakte de helft van haar gezicht tijdelijk verlamd. "Dan ga je stil staan bij het leven," vertelt ze. "Je gaat nadenken over wat je wel kan en wat je positieve energie geeft." Uit iets negatiefs ontstond iets krachtigs: de camera werd haar instrument, haar manier om emoties om te zetten in beeldtaal.

Welke emotie hangen we vandaag aan de muur en welk masker durven we af te zetten? Een spiegel van de vele gezichten die ons allemaal mens maken.

Maskers, verhalen en beeldtaal

Het eerste masker dat Bianca maakte was een universeel masker—geschikt voor zowel man als vrouw. Al snel volgden sprookjesfiguren, symbolische personages en bizarre creaties. Haar maskers zijn altijd handgemaakt en vormen het vaste element in haar werk. De rest is fluïde: locatie, licht, symboliek, kleur en sfeer bepalen het verhaal.

“Het masker staat vast, maar de rest vertel ik met non-verbale communicatie.”

Haar fotokunst doet denken aan Paula Rego's magisch realisme, Tim Burton's humor, James Ensor's symboliek en een vleugje Efteling. Intrigerend, soms bizar, altijd raak.

Van afgedankt materiaal tot fotobiografie

Bianca werkt uitsluitend met afgedankte materialen. Zelfs haar lijsten zijn gemaakt van oude, gedeukte schilderijlijsten, symbolen voor het hotsen en botsen van het leven. Haar inspiratiebronnen zijn divers: sprookjes, oude meesters, film, street-art, natuur, actualiteit én haar eigen leven.

“Mijn werk is een fotobiografie, een autobiografie in kunstvorm.”

Old Masters... Een knipoog naar Jozef Israëls en het vissersleven van weleer. Dit handwerk staat symbool voor hoe ik mijn eigen beelden vormgeef: steek voor steek, met de hand gemaakt.

Erkenning en exposities

Bianca's werk is te zien geweest in Nederland, Duitsland en België. Ze exposeerde samen met onder anderen Maarten Corbijn, Theo Jansen, Roger Ballen en Hannes van Wallraven. Ze won de Cultuurprijs en één van haar maskers heeft een vaste plek gekregen in de Efteling bij Danse Macabre.

Lezingen en beleving

Tijdens haar lezingen vertelt Bianca over de totstandkoming van haar unieke kunstvorm en over het overbrengen van emotie in beeldtaal. Ze neemt haar publiek mee in haar wereld vol liefde, humor, verlangens, verdriet, pijn, fantasie en alles wat het leven met zich meebrengt.

Nieuwsgierig geworden ? [Website Bianca Pauline](#)

Video Art [YouTube: Bianca Pauline](#)

→ In de diepe stilte van dit verval vervaagt de werkelijkheid. De verbeelding neemt het over en voert mijn gedachten mee.

↪ In de fantasierijke wereld van Robert Coudray ontmoeten onze passies elkaar: we blazen allebei nieuw leven in afgedankte materialen. Een ontmoeting waarin kunst en afval smelten tot pure magie.

Muziek en songteksten verbeelden emoties.

Waar een icoon als Elvis Presley dat deed met zijn stem, vertaal ik die passie op locatie naar mijn eigen unieke kunstvorm en tastbare beeldtaal.

In mijn YouTube Shorts breng ik deze werelden samen en komen mijn handgemaakte maskers echt tot leven.

Ontwikkelingen in computational photography

De toekomst is gearriveerd en AI gaat niet meer weg.

door Kees Molders

Met de komst van iOS17 (voor de Android-adepten: dat is de jongste versie van het besturingssysteem van de iPhones) worden weer wat fotografische speeltjes aan de smartphone-fotografie toegevoegd. Mijn iPhone is niet de jongste maar heeft ook nu al in de Photos-app de mogelijkheid foto's na te bewerken. Daar is onlangs *Clean Up* aan toegevoegd. Een gummetje is het symbooltje waarmee je ongerechtigheden in je foto kunt verwijderen.

Vanuit mijn historische interesse maakte ik bijgaande opname van de Lekpoort te Vianen. Er was geen ontkomen aan: twee auto's en een verkeersbord waren onwelkome gasten in mijn foto. Met *Clean Up* veegde ik een beetje grof over de auto's en het bord, de software selecteerde automatisch de bedoelde voorwerpen en wég waren de verstoringen. De schaduw van de linker auto moest nog even worden weggepoetst maar dat was het dan ook. Het ongeoefende oog zal niet zien dat de app niet echt goed raad wist met de stenen die achter het bord vandaan zouden moeten komen. De bestrating links-onder is ook niet door een vakman gelegd. Maar de rechter afbeelding is een mooi resultaat, al is dat naar mijn mening geen zuivere foto meer: ik heb niet alle pixels zelf gefotografeerd, AI heeft een handje geholpen. Deze opname is wel bruikbaar als illustratie, niet als zuivere foto. Hij is zeker niet historisch correct. Het is bijna te makkelijk. En vergis je niet: ook in 'serieuze' foto-nabewerkingssoftware sluipen steeds meer vervalsende 'tools' die zwaar leunen op generatieve pixel-tovenarij. En jij maar volhouden dat je fotograaf bent.

*Lekpoort Vianen, voor bewerking
Foto KM.*

*Lekpoort Vianen, na bewerking
Foto (?) KM.*

Met iOS 17 wordt ook zoiets als *Extend* aan de Photos-app toegevoegd. Dat betekent dat een wat te krap genomen foto kan worden uitgebreid met extra pixels, waarbij de software kijkt naar de foto-inhoud. Er wordt dan zo nodig een vrij brede rand bij-verzonnen, daardoor krijgt je onderwerp wat meer ruimte. Je kunt op die manier bijvoorbeeld je compositie aanpassen door je foto naar één kant te laten uitbreiden zodat je meer aan de Regel van Ongeveer Derden kunt voldoen, mocht die drang onweerstaanbaar zijn. De resultaten die ik heb gezien zijn redelijk overtuigend. Maar wederom: dit gebeurt niet met eigen pixels...

Bij deze toepassing wordt het perspectief niet gewijzigd. Uiteraard, zul je zeggen, dat kan niet in een platte foto. Mis, dat kan wel.

Want ook *Spatial Reframing* is nieuw: achteraf kun je (binnen grenzen) het standpunt van de camera en daarmee het perspectief iets wijzigen. Dat klinkt raar, maar de software is inderdaad in staat van een foto de diepte te analyseren en de voorgrond ten opzichte van de achtergrond te verschuiven. Zo kun je bijvoorbeeld een portret iets gunstiger ten opzichte van de achtergrond neerzetten.

De resultaten zijn verbluffend, maar ook hier geldt: er wordt generatief beeld gemaakt. Want wat er achter je hoofdpersoon vandaan moet komen, wordt immers verzonnen. Slim, dat wel, maar het zijn wederom geen eigen pixels.

iOS16 kent al zoiets als een *Spatial Scene*. Dat beschouw ik maar als een voorloper van Spatial

Reframing. Een gewone foto kun je door op een knopje te drukken omzetten in een 3D-versie. Er schuift een paarse gloed over het beeld die de analyse moet symboliseren. Het beeld wordt vervolgens iets kleiner, want er wordt ruimte gemaakt. Als je vervolgens met je pols je iPhone wat heen en weer kantelt zie je het beeld in 3D bewegen. Werkelijk magisch. Als je stopt met bewegen stabiliseert het beeld ongeveer in het midden, dat is de oorspronkelijke foto.

Dat bracht me op een idee.

Van de druivenfoto hiernaast heb ik een spatial scene gemaakt en tijdens het kantelen op de beide uiterste standen snel screenshots gemaakt, zodat een linker- en rechterbeeld werden opgeslagen. Mensen die met hun ogen parallel kunnen kijken zien nu het 3D-beeld, al kan dat hier niet bewegen.

Aanvankelijk dacht ik dat Apple een truc uithaalde door tijdens het fotograferen een diepte-profiel op te slaan, maar dat is niet zo. Het platte beeld wordt echt inhoudelijk geanalyseerd en in drie dimensies omgezet. Je kunt ook in verticale richting stereo maken, maar dat toont niet op papier - onze ogen staan naast elkaar, niet boven elkaar.

Sterker nog: het werkt ook met foto's die helemaal niet met de iPhone zijn gemaakt, als er maar 'diepte' in zit. Ook met oude zwart-wit-opnamen werkt het verbluffend goed, zie de volgende bladzijden.

Soms slaat de app de plank mis, bijvoorbeeld als iets zichtbaar is door de spijlen van een hek. De app kan dan niet altijd goed analyseren wat voor en achter is. Een deel van de achtergrond wordt dan onderdeel van

Druiven, stereopaar, screenshots van Spatial Scene in de Photos-app op de iPhone. Gemaakt van een gewone 2D-foto. Foto KM.

het hek op de voorgrond.

De bazen van Apple legitimeren dergelijke kunstgrepen door te stellen dat ze dienen om herinneringen te optimaliseren: '*stay in the moment*' en '*preserve memories and perfect them at the same time*'. Zoiets als: je foto's maken zoals ze zouden zijn geweest als je beter had opgelet. Je herinneringen verfraaien tot iets wat niet gebeurd is. Je eigen influencer spelen. En intussen fotografie met de smartphone niet serieus nemen, al zal dat de gemiddelde consument worst wezen.

Bekijk het interview van Tyler Stalman met de Apple-managers Della Huff en Jon McCormack in *Apple Explains Their New Photo Tools*.

Wereldprimeur: Migrant Mother in stereo

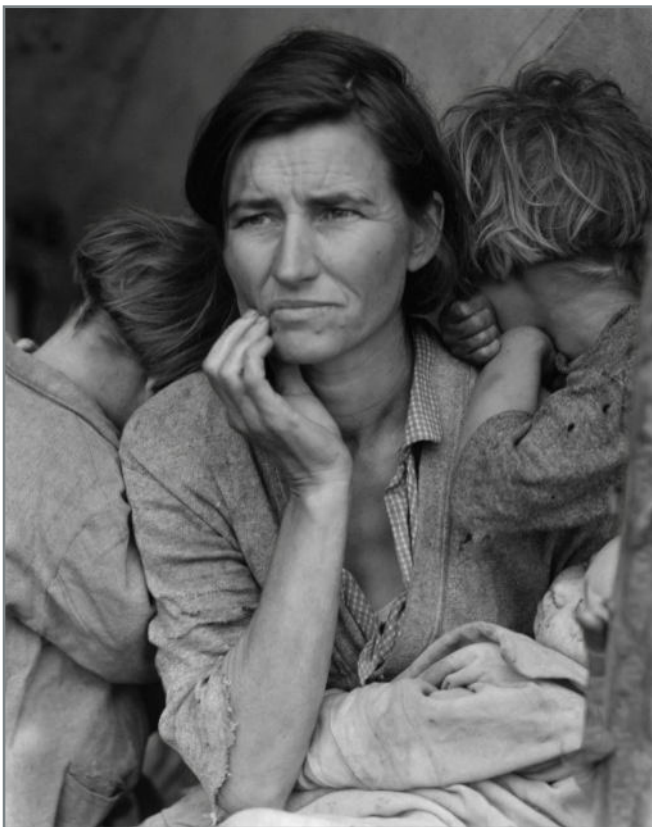
Deze foto van de 'Migrant Mother' van Dorothea Lange heb ik gedownload van de Amerikaanse Library of Congress. Het was een scan van een 4x5"-negatief dat wel wat retouche kon gebruiken. Ik heb hem na opschoning van de spatjes en vlekjes geladen in mijn iPhone. Met de afbeelding op het scherm heb ik een Spatial Scene gemaakt en in de beide uiterste standen snel een screenshot gemaakt. Die zie je hiernaast als linker en rechter standpunt. Als je met je beide ogen naar de twee opnamen kunt kijken (linker oog op linker foto, rechter oog op de rechter) zie je de Migrant Mother en haar kinderen verbazend mooi in 3D. Voor het eerst in de geschiedenis! Zelfs het tentdoek loopt links naar achteren weg. Ik zie geen 3D-interpretatiefouten.

Het origineel is toch echt een platte, analoge zwart-wit-foto uit 1936.

Hij bevindt zich in het publieke domein, daarom kan ik hem bewerken en tonen. Ik heb ook van enkele foto's van Cartier Bresson dergelijke stereo's gemaakt (o.a. de beroemde stap over de waterplas, Derrière la gare Saint-Lazare, Paris, 1933) maar die kan ik om auteursrechtelijke redenen hier niet laten zien.

Ik kan me voorstellen dat dit instrument iets kan bijdragen aan onderzoeken door kunsthistorici van moeilijk te interpreteren beelden, als die succesvol van 2D kunnen worden omgezet naar 3D. Misschien komt er net iets meer informatie los.

Voorzetje? Volgende bladzijde!

▲ *Migrant Mother als stereopaar.*

Titel van de oorspronkelijke foto: Destitute pea pickers in California. Mother of seven children. Age thirty-two. Nipomo, California.

Photograph shows Florence Thompson with three of her children in a photograph known as "Migrant Mother."

Fotograaf: Dorothea Lange, maart 1936. Rights Advisory: No known restrictions.

Achtergrondinformatie hier.

Bewerkt tot stereopaar door Kees Molders.

Misschien moet je de pdf van deze Kijker iets kleiner weergeven op je monitor om het beeld makkelijk te kunnen zien.

Nachtwacht in 3D

Dat zullen ze bij het Rijksmuseum niet hebben verwacht, een 3D-uitvoering van hun belangrijkste werk.

Alleen de meneer linksachter in het blauw is een beetje raar ge-3D-d want zijn romp, hoofd en hoed bevinden zich op verschillende afstanden van schilder Rembrandt. Met die rode sjerp is ook iets aan de hand. Ach ja. Dit zijn allemaal niet mijn eigen pixels...

Een bij-effect van de verwerking in Spatial Scene is, dat er aan de randen pixels worden achtergehouden om ruimte te maken voor de kantelbewegingen op de iPhone. De voeten zijn hier afgesneden. Die zouden misschien zijn getoond als ik in verticale richting had bewogen. Excuus aan kapitein Frans Banninck Cocq en luitenant Willem van Ruytenburch. Eigenlijk moet er dus vóór bewerking een zwart randje om de afbeelding worden gemonteerd om te voorkomen dat wordt gesneden in de beeldinhoud. Weer wat geleerd.

De grote verleiding

AI is fantastisch en verfoeilijk tegelijk. De verleiding is groot want het is verbazingwekkend leuk speelgoed. Er is degelijk en goed gebruik mogelijk, denk aan vertalingen. Maar ook regelrecht gesjoemel en aan criminaliteit grenzende nonchalance; denk aan ontsnapte AI-agents die inbreken in andermans netwerken en dan vervolgens de vermoorde onschuld uithangen en bewijzen verdoezelen. Daartussenin beweegt zich veel dat te goeder trouw is, maar soms een beetje ondoordacht. Ik weet nog steeds niet goed

▲ Origineel: *De Nachtwacht*, Rembrandt van Rijn, Amsterdam, 1642.
Rijksmuseum, objectnummer SK-C-5, publiek domein.
Bewerkt tot stereopaar door Kees Molders

wat ik er van moet denken. In de fotografie wordt het moeilijk zuiverheid te bewaren, al doe je nog zoveel moeite. Ik vermoed zomaar dat de Fotobond het steeds moeilijker zal krijgen om AI-beelden buiten de deur van de Bondsphotowedstrijd te houden. Misschien wordt *AI-spotter* wel een beroep, ook in de journalistiek bij kranten en televisie.

Over het steeds terugkeren naar hetzelfde onderwerp, dezelfde plek, hetzelfde thema

Obsessie of methode?

tekst en foto's: Marcel Borgstijn

De eerste keer dat je op een plek komt, zie je die plek op een versnipperde manier. Alles is nieuw voor je. Alle details nog niet ontdekt. De textuur van de muur, of de val van het licht en zelfs de geur die in de lucht hangt. Maar wat als je al tientallen keren naar diezelfde plek bent teruggekeerd? De plek zelf is niet veranderd. Hoe jij hem waarneemt wel. Nu ga je dingen zien die je eerst niet opmerkte. Kleine details die - als je ze eenmaal hebt gezien - nooit meer kunt ontzien.

Dezelfde onderwerpen krijgen een nieuwe betekenis doordat jij ze anders ziet.

En dan het tegengestelde: fotograferen in een nieuwe stad. Rondlopen, dwalen zonder duidelijk doel. Waar leidt dat proces toe? Het lijkt namelijk de tegenpool van herhaling.

Ik vraag me af of dit verschil tussen terugkeren naar hetzelfde en dwalen door onbekend terrein echt bestaat. Noem je het obsessie wanneer je steeds dezelfde plek bezoekt, of is het een methode die bewust wordt erkend?

Het valse dilemma

Je hebt twee manieren om te denken over herhaald werk, als eerste obsessie en als tweede methode. Obsessie betekent dat je het onderwerp niet los kunt laten. Je bent gedreven, maar het is ook een beetje

oncontroleerbaar. Methode daarentegen betekent een bewuste manier om systematisch dieper in je onderwerp te duiken. Deze tegenstelling gaat wel ver, want de een kan niet zonder de ander. Een methode begint bijna altijd als een obsessie. Het verschil is niet de drijfveer, maar het moment waarop jij die drijfveer erkent en er bewust mee gaat werken. De eerste keer dat ik in mijn geliefde Uiterwaarden bij De Lek ging fotograferen keek ik nog verwonderd rond, maar later werd dit 'normaal' en focuste ik me meer op andere dingen. Dat wat ik eerst zag was er nog steeds, maar dat fotograferen werd meer een soort van ritueel. Ik heb nu heel veel vergelijkbare foto's met minimale verschillen in licht, standpunt en jaargetijde. Ook leuk om eens wat mee te doen in de toekomst. Je waarneming verandert wanneer je vaker terugkeert. Herhaling traint je aandacht en maakt deze scherper naarmate je ervaring toeneemt. Het gevaar van een vertrouwde plek is wel dat deze onzichtbaar wordt. Je neemt alles nog steeds waar, maar je mist kleine verschuivingen omdat het zo normaal voor je is. Aan de andere kant maakt vertrouwdheid dat je juist nuances gaat zien die een eerste bezoeker niet opvallen. Het gaat erom of je bewust en open rondloopt, en aandacht geeft aan wat je al weet. Herhaling leert je wat eerst onzichtbaar was.

RBNXPLRNG (Urban Exploring)

RBNXPLRNG, de methode om jezelf willekeurig door een stad te laten leiden en vijf foto's te maken, is gebouwd op willekeur en het onbekende. Heel anders dan telkens bewust terugkeren naar het vertrouwde. Beide zijn manieren om jezelf anders te leren zien, via tegengestelde routes: het ene via nieuwheid, het andere via herhaling. De paradox is dat RBNXPLRNG zélf een terugkerend ritueel kan worden. Je komt elke keer weer in een stad en laat je telkens leiden door het toeval. Herhaling en toeval sluiten elkaar niet uit. Het ritueel van een willekeurig proces wordt tot methode zodra het terugkerend wordt. RBNXPLRNG bewijst dat herhaling niet gelijkstaat aan vastzitten, maar verdieping mogelijk maakt, zelfs binnen een proces dat op toeval is gebouwd.

Wanneer wordt het stagnatie?

Herhaling zonder ontwikkeling is geen verdieping. Als je je afvraagt of je je verdiept of dat je stagneert in je foto's, stel jezelf de vraag of je nog iets nieuws ziet. Lijkt het werk op wat je al eerder maakte, of voeg je iets toe aan het verhaal of de structuur van het geheel. Deze vraag helpt de obsessie te herkennen als methode of omgekeerd.

Ik kijk wel eens naar die stapel Uiterwaarden-foto's naast elkaar. Op het eerste gezicht zijn het bijna identieke beelden. Dezelfde bocht in de rivier, dezelfde bomenrij in iets ander licht. Wie ze los van elkaar bekijkt ziet misschien gewoon één foto te veel. Maar

naast elkaar gelegd vertellen ze hoe mijn blik zich in de loop van jaren heeft toegespitst op precies dat ene stukje land, en hoe "ik moet hier nog een keer naartoe" langzaam veranderde in "ik weet al wat ik hier ga zien, en toch wil ik het zien!".

Dat is het moment waarop obsessie methode wordt. Als verlengstuk van elkaar, ze houden elkaar in stand. Zonder die obsessie was ik nooit teruggegaan, zonder de methode was ik nooit verder gekomen dan die eerste, verwonderde blik.

Eemland 90 jaar

Fotowedstrijd, expositie, workshops en lezingen

door fotokring Eemland

Fotokring Eemland bestaat 90 jaar en viert dat met een jubileumjaar vol fotografie, exposities, workshops en lezingen. Een van de hoogtepunten is de fotowedstrijd 'Eemland leeft'.

Het thema 'Eemland leeft' biedt volop ruimte om daar een fotografische draai aan te geven. Denk aan portretten, spontane straatfotografie en lokale evenementen. Maar ook natuur, architectuur, dieren of een geheel eigen abstracte invulling zijn van harte welkom!

"Met deze wedstrijd willen we iedereen uitnodigen om met een frisse blik naar Eemland te kijken," zegt Maarten J. Eykman, voorzitter van Fotokring Eemland. "Omdat iedereen weer iets anders ziet, krijgen we straks een heel verrassend beeld van onze regio. Benieuwd naar het resultaat? De winnaars en de beste inzendingen zijn dit najaar te zien tijdens onze jubileumtentoonstelling!"

De inzendingstermijn van deze wedstrijd is inmiddels gesloten. De uitslag wordt bekendgemaakt op 21 november 2026, tijdens de opening van het tweede deel van de jubileumexpositie in *Stad van Cahen* in Amersfoort. De winnende foto's en een selectie van de inzendingen worden daar tentoongesteld.

Meer informatie

Meer informatie over het jubileumjaar mét het volledige programma is te vinden op de [website van Fotokring Eemland](#).

The poster features a low-angle shot of a Gothic church tower against a clear blue sky. Three large, colorful paper lanterns (orange, red, and blue) are strung across the frame. The text 'FRAME. DE GALERIE' is written vertically in large, bold, black letters on the left. To the right, the text 'presents Eemland Leeft | 90 jaar fotografie in Eemland' is displayed in white and blue. At the bottom, the exhibition details are listed in white text on a dark background.

DFR
MHM

FRAME. DE GALERIE

presents
Eemland Leeft
| 90 jaar fotografie
in Eemland |

Detail foto © Jan Willem Hofstee

expo 16-10 t/m 13-12-2026 opening: 16 oktober 17.00 uur
vrijdag t/m zondag | 13.00 - 17.00 uur (gratis toegang)

Kunstplein Cahen | Muurhuizen 104 | 3811 EL Amersfoort | www.frame-de-galerie.nl

Los idee: infrarood uit de hand

met de smartphone in de hand

tekst en foto's: Kees Molders

In het laatje met losse onderdelen kwam ik een infrarood-filter tegen (IR720). Met de smartphone in de hand en het filter los voor de camera's heb ik de bijgaande opnamen gemaakt. Uit de hand, terwijl op klassieke camera's lange belichtingstijden ontstaan die een statief nodig maken. Het beeld is enorm rood uitgeslagen en daarom hier in zwart-wit omgezet.

Nu is het van infrarood-opnamen bekend dat je de combinatie van objectief en filter goed moet rechercheren op internet: niet ieder objectief reageert goed. Met het standaard-objectief (ongerekend 24mm) krijg ik enorme hotspots, zie onder: in het midden en onder in de hoeken lichte vlekken. Het tele-objectief reageert beter, daarmee verkrijg ik een redelijk evenwichtige belichting. Misschien de moeite waard om eens uit te proberen?

↑ Watertoren met infrarood-filter, tele-objectief, september 2026.

← Watertoren met standaard-objectief, september 2026.

EXPOSITIES: een selectie

door Kees Molders

De gegevens van deze rubriek zijn bijgewerkt tot twee weken voor de publicatiedatum, op basis van de websites van de musea.

Check voor je op pad gaat altijd zelf actuele gegevens zoals einddata en andere bezoekers-informatie!

Check je museumkaart en raadpleeg de NS-app.

Nav Kander
The Edge of Things

Yibin I (Bathers), Sichuan Province, China, 2007 (from the series Yangtze – The Long River)
© Nadav Kander. Courtesy Howard Greenberg & Flowers Gallery

Van zijn bekroonde foto's langs de oevers van de Chinese Yangtze-rivier tot die van de Theems en historisch beladen plekken als Tsjernobyl: dit is een grote solotentoonstelling van kunstenaar Nadav Kander.

tot en met 31 januari 2027
Foam
Keizersgracht 609 Amsterdam

Adolphe de Meyer
De essentie van een Venetiaanse droom

Adolphe de Meyer, Olga de Meyer leest de krant in de tuin van het Palazzo Balbi-Valier, ca. 1905, collectie Bibliothèque Municipale de Tours

Huis Marseille toont voor het eerst Adolphe de Meyers herontdekte collectie foto's van Venetië. Adolphe was fotograaf en huurde een zeventiende-eeuws paleis dat het bruisend middelpunt werd voor gasten als de fotografen Gertrude Käsebier en Frances Benjamin Johnston en de kunstverzamelaar Isabella Gardner. De tentoonstelling verkent aan de hand van acht thema's zijn leven, zijn artistieke netwerk en de vele facetten van zijn werk, van modiefotografie en interieurontwerp tot kunstverzamelen, en de bijzondere verhouding met zijn vrouw Olga.

24 oktober 2026 tot en met 7 februari 2027
Huis Marseille
Keizersgracht 401 Amsterdam

Eve Arnold
All About Eve

*Marilyn Monroe on the set of The Misfits, Nevada, 1960.
Foto Eve Arnold*

De grote overzichtstentoonstelling *All about Eve* toont een selectie van 130 zwart-wit en kleurenfoto's uit haar oeuvre met een focus op de jaren '50, '60 en '70. Eve Arnold is een van de belangrijkste fotografen van de 20e eeuw. In 1951 werd ze als eerste vrouw lid van het prestigieuze agentschap Magnum Photos. De fotojournalist geniet internationale bekendheid om haar sociaal-maatschappelijke reportages en intieme portretten van celebrities. De tentoonstelling laat foto's zien van beroemde filmsterren als Marilyn Monroe, Marlene Dietrich en Joan Crawford. Ook zijn er werken geselecteerd uit de series *A Baby's Momentous First Five Minutes*, *New York by Night*, *Fashion Shows in Harlem* en *Malcolm X*. Daarnaast worden reisfoto's uit Afghanistan, China, Egypte, Haïti, India en Zuid-Afrika getoond.

tot en met 31 januari 2027
Fotomuseum aan het Vrijthof
Vrijthof 18 Maastricht

Eva Besnyö
De bevrijde camera

Starnberger Strasse, Berlijn, 1931 © Eva Besnyö / Maria Austria Instituut

Fotograaf, feminist, fenomeen: Eva Besnyö (1910 – 2003) veranderde de fotografie voorgoed. Samen met haar tijdgenoten experimenteerde zij volop met haar camera: weg van de schilderkunst, gericht op de werkelijkheid, van dichtbij en vol dynamiek. In de tentoonstelling zijn zo'n 200 foto's te zien uit de museumcollectie, de grootste Besnyö-verzameling ter wereld. Voor deze tentoonstelling geldt een toeslag van €2,50.

tot en met 31 januari 2027
Fotomuseum Den Haag
Stadhouderslaan 43 Den Haag

BESTUUR

Rob Renshoff – voorzitter
tel. 0653 166 771
voorzitter.afd07@fotobond.nl

Katinka Mann – secretaris
secretaris.afd07@fotobond.nl

Christophe Thole – penningmeester
penningmeester.afd07@fotobond.nl

Voor de vorige uitgaven van De Kijker en meer informatie over de Afdeling kun je gaan naar de [webpagina van de Afdeling](#).

De afdeling Utrecht - 't Gooi wordt gevormd door 25 fotoclubs in Utrecht, de Betuwe en het Noord-Hollandse 't Gooi, plus individuele leden. Dat zijn ongeveer 700 fotografen.

COLOFON

De Kijker is het digitale kwartaalblad van de Afdeling Utrecht - 't Gooi van de Fotobond.

De Kijker verschijnt vier maal per jaar en wordt uitgebracht onder de verantwoordelijkheid van het bestuur van de Afdeling Utrecht - 't Gooi.

REDACTIE

Marcel Borgstijn, Kees Molders, vacature.
redactie.afd07@fotobond.nl

PUBLICATIESCHEMA

WINTEREDITIE
deadline aanleveren kopij 31 december
verschijningsdatum omstreeks 15 januari

LENTE-EDITIE
deadline aanleveren kopij 15 maart
verschijningsdatum omstreeks 1 april

ZOMEREDITIE
deadline aanleveren kopij 15 juni
verschijningsdatum omstreeks 1 juli

HERFSTEDITIE
deadline aanleveren kopij 15 september
verschijningsdatum omstreeks 1 oktober

KOPIJ VOOR HET VOLGENDE NUMMER

Artikelen, foto's en/of andere interessante bijdragen van-lezers-voor-lezers voor het volgende nummer dienen **uiterlijk** op de hiernaast vermelde deadline in het bezit te zijn van de redactie. Inzendingen per mail (foto's zoveel mogelijk per [SwissTransfer](#)) naar redactie.afd07@fotobond.nl.

De redactie kan ingezonden bijdragen weigeren. Inzenden betekent niet automatische plaatsing, maar wordt wel zoveel mogelijk gewaarborgd.

Stuur vóór de deadline je eigen foto (vrij onderwerp) in voor de volgende editie! Let op: met tekst; want je beschrijft in maximaal 50 woorden waarom deze foto jouw favoriet is. Zorg voor voldoende resolutie. Als je foto (ook) wordt gekozen voor de omslag wordt hij afgesneden tot A4-formaat en komt er een inhoudsopgave overheen.

CLUBNIEUWS: IN DE NIEUWSBRIEF

Aanmeldingen van **club-exposities** of ander typisch clubnieuws zijn meer op hun plek in de **Nieuwsbrief van het bestuur**. Ben jij of je club bezig met de voorbereidingen van een tentoonstelling, stuur dan tijdig de informatie met persbericht en foto of poster naar: secretaris.afd07@fotobond.nl dan kan het bestuur die informatie in de volgende Nieuwsbrief opnemen.